

helt saa hellig en Mand, som du har Ord for. Du var da it' mer end en tolv Aars Knejt, da du sad nede i Sivene og kiggede, naar Møllerens Piger gik i Vandet. Husker du det?"

„Nu kommer du med Nøglen, siger jeg!"

„Jaja. Tvinge dig til at snakke med mig kan A jo it'. Nu skal A hente den."

Hun gik gennem Bryggerset ind i Køkkenet, og han hørte hende ogsaa aabne Døren til Stuen, som laa bagved. Men derpaa blev alt stille. I flere Minutter stod han der i Mørket og ventede.

Det blev ham tilsidst lidt underligt. Skønt alle Dørene stod aabne, kom der ikke en Lyd derinde fra. I sin Ængstelse gik han efter hende gennem Bryggerset og blev staaende i Døren til Køkkenet.

„Oleane . . . hvor bliver du af?" kaldte han og svedte koldt, da han intet Svar fik. Et Par grønne Katteøjne gnistrede i Mørket henne under Vasken, hvor Affaldsspanden stod; andet var der ikke at se.

Han gik videre og stod nu i Døren ind til Stuen. Ogsaa her lyste Gløderne i Kakkelovnen og spredte en Ildvifte ud over Gulvet. En Kedel inde i Kogerummet klaprede med sit Laag. Men Oleane var ikke at se.

Han kaldte igen og blev næsten bange for Lyden af sin egen Stemme. Men netop Angsten drev ham fremad nu. Bagved var et lille Kammer, der brugtes som Skabsstue. Døren stod aaben, og her skimtede han hendes Skikkelse i Mørket. Hun sad paa en af Klædekisterne og havde lagt Hovedet ned i sine Hænder.

„Hvorfor sidder du der? . . ."

Hun rørte sig ikke, svarede ikke heller; men nu saa han, at hun græd. Hele hendes store Legeme rystede.

Han havde længe forstaaet, at hun ikke var lykkelig i sit Ægteskab med Jørgen Staun, som ingen Børn havde skaffet hende, og det gjorde et gribende Indtryk paa ham at se hende sidde der saa hjælpeløs i sin Sorg.

„Hvad er der i Vejen med dig, Oleane?"

„Du veed det jo godt, Mads Vestrup! Det skulde ha' været vos to!"